

JØRGEN MUNCK RASMUSSEN

Spring!

LæseLyst 20

Cola og chips

David tog endnu en fransk kartoffel op af posen. Han tyggede langsomt på den uden at lægge mærke til smagen. Så rakte han ud efter Pepsien, førte den til munden og drak en slurk. Han lod colaen gennem-væde chipsen, inden han slugte den bløde masse. Så tog han endnu en kartoffel og en slurk. Sådan havde han ligget på sin seng siden aftensmaden. Boller i karry og ymerfromage.

David trykkede på fjern-betjeningen og skiftede over på Zulu. Det var ikke en skid bedre end kanal 5! Så videre til TV2, Kanal + og DK4. Der sendte de en gammel film. Skuespillerne talte dansk, så man skulle tro de læste op af en bog.

Han smed vredt nogle chips hen på skærmen. Så vredt, at de blev til en byge af krummer, som lagde sig i et fint lag på det græs-grønne tæppe. Var der så bare en pornofilm, som kunne hidse ham lidt op. Men det var selvfølgelig også forbudt. Man måtte sgu ikke engang ryge på værelset. Hvad fanden skulle han ellers lave? For øvrigt var det også forbudt at låse dørene! De havde ellers haft oppe på et møde, at man skulle

Copyright © Jørgen Munck Rasmussen,
Nyt Dansk Litteraturselskab og Bibliodan
Udgivet af Nyt Dansk Litteraturselskab
og Bibliodan
Forsideillustration: Tone Georgsen, Scanpix
Redaktion: Liselotte Kulpa
Grafisk tilrettelægning: Tina Hundewadt
Bogen er sat med Times New Roman
Tryk: Grafia, Søborg 2007
1. oplag 2007
ISBN: 978-87-89793-25-2

vise respekt for patienterne. Var det respekt at låse folk inde?

Klokken viste fem minutter i ti på skærmen. En nøgle larmede i dørens lås, og plejeren kom ind uden at banke på. Men ham her var Holger. Håbløse Holger, som de kaldte ham.

“Hej, David!” jublede han aften-frisk. “Nu skal vi snart se at komme i seng.”

“Hvad mener du med ’vi’?” sagde David surt og propede flere chips i munden. “Du har vel ikke tænkt dig at sove sammen med mig?”

“Nu ikke fræk, min fine ven,” lo Holger og tabte i det samme nøgle-knippet på gulvet.

“Dumme nøgler,” mumlede han og ville samle dem op.

David var over ham i samme nu. Han greb det tunge, grimme keramik-askebæger, som han havde lavet på værkstedet. Så tyrede han det ned i hovedet på Holger, som faldt forover uden en lyd.

David fik med stort besvær mast Holger ind under sengen. Han var forbandet tung. Så lagde han sengetæppet ud over sengen, så det nåede helt ned til gulvet. Lyn-hurtigt snupede han nøglerne og smuttede ud af døren.

Der var ingen at se på den lange gang. Søvnige små lamper i loftet lyste op.

Davids hjerte bankede så voldsomt, at det var lige ved at flyve ud af hans bryst.

Da han var kommet halvvejs hen ad gangen, blev døren for enden af gangen lukket op. Ind kom psykologen Marianne. Hendes hvide, krøllede hår strittede ud til alle sider. Hun gik på sådan en mærkelig måde, som om hun havde fjedre under skoene. Men David havde ikke tid til at more sig over hendes latterlige gang. Som et lyn var han omme bag en stor plante, som heldigvis lige netop kunne skjule ham.

Marianne så ham ikke. Hun havde såmænd heller ikke set ham, selv om han var gået lige forbi hende. Hun tænkte nemlig altid på et problem, som skulle løses. Det kunne man se på hendes fjerne blik. Så fjernt var det en gang imellem, at hun kom til at hælde salt i kaffen og sukker på rullepølsen.

David hørte hendes skridt fjerne sig, mens han nærmede sig døren. Da han lukkede den op, brasede han lige ind i en kineser. Kineseren, en ung pige, gav et lille skrig fra sig, og Davids hjerte stoppede helt.

Pyha, det var bare en af rengørings-damerne. Var det